

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **EFE cz, s. r. o. v likvidaci**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2021, č. j. 22 Af 32/2020 - 36,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

[1] Kasační stížností doručenou zdejšímu soudu dne 4. 7. 2021 se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) ze dne 20. 5. 2021, č. j. 22 Af 32/2020 - 36.

[2] Usnesením ze dne 10. 9. 2021, č. j. 7 Afs 200/2021 - 55, Nejvyšší správní soud odňal stěžovateli osvobození od soudních poplatků přiznané krajským soudem a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dále stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a v téže lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 26. 9. 2021.

[3] Dne 8. 10. 2021 stěžovatel zaplatil na účet soudu soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Dne 10. 10. 2021 pak požádal o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. K této žádosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 10. 2021, č. j. 7 Afs 200/2021 - 67, prodloužil lhůtu o jeden měsíc ode dne doručení uvedeného usnesení. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne

5. 11. 2021. Dne 5. 12. 2021 doručil stěžovatel opět návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V něm popsal průběh řízení o své žádosti na určení zástupce podané České advokátní komoře, přičemž připojil rovněž rozhodnutí České advokátní komory, kterým této žádosti nebylo vyhověno. Uvedl, že se z jeho strany nejedná o mechanické uplatňování práva a jeho návrh je podstatně odlišný obsahem a situací od předešlého. Návrh obsahuje aktualizované informace, zaměřuje se na skutečnosti, které dle usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55 v předchozí žádosti absentovaly, a odkazuje na nové usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 - 49. Stěžovatel pak apeloval na to, aby o jeho opakované žádosti bylo rozhodnuto samostatným usnesením.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že nejsou splněny podmínky pro opětovné rozhodování o předmětném návrhu.

[5] Obecně platí, že o žádosti o osvobození od soudního poplatku musí soud rozhodnout dříve, než pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Výše uvedené obdobně platí i stran návrhu na ustanovení zástupce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150). Toto obecné pravidlo má však své výjimky, mezi něž patří i nyní projednávaný případ.

[6] Z konstantní judikatury vyplývá, že soudy jsou o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce v témže řízení, povinny rozhodovat pouze tehdy, obsahuje-li žádost nové, dříve neuplatněné skutečnosti, svědčící např. o změně poměrů účastníka (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 145/2015 - 12, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 256/2016 - 13 ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 Afs 201/2014 - 13, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 92/2018 - 17, či ze dne 9. 12. 2019, č. j. 6 As 201/2019 - 39, nebo usnesení ze dne 15. 7. 2020, č. j. 8 As 39/2020 - 25, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 3 Ads 323/2020 - 52, či ze dne 16. 12. 2020, č. j. 7 Ads 294/2020 - 33). V rozsudku č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, zdejší soud uzavřel, že požádá-li navrhovatel znovu o ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti **došlo k podstatné změně skutečností**, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti rozhodující. Nové žádosti o ustanovení zástupce by soud mohl vyhovět pouze tehdy, pokud by se u žadatele změnila poměry, z nichž soud vycházel v prvním zamítavém rozhodnutí. V opačném případě by totiž docházelo k opětovnému posuzování shodné skutkové situace. Uvedeným závěrům konvenuje také judikatura Ústavního soudu (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, č. 10/2010 Sb. ÚS, odst. 17, ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 404/04, či ze dne 2. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 170/05).

[7] Podle konstantní judikatury tedy může být o opakovaném návrhu na ustanovení zástupce rozhodováno jen v případě, že tento návrh obsahuje nové, dříve neuplatněné rozhodné skutečnosti, které **účastník nemohl v předchozí žádosti uplatnit, resp. došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení**. V opačném případě není nutno o opakované žádosti rozhodovat. Nutno dodat, že o opakované žádosti není třeba rozhodovat samostatným rozhodnutím, ale lze ji vypořádat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení respektive

pokračování

odmítnutí návrhu (bod 18 nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 120/2016 - 32). Je přitom na žadateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opětovné rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků (rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2017, č. j. 8 As 52/2017 - 75). To se však v posuzované věci nestalo.

[8] Jak bylo uvedeno výše, původnímu návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud nevyhověl, protože zjistil rozpory a nejasnosti v jeho tvrzeních. Z předložených podkladů nevyplývalo, že by stěžovatel nemohl vykonávat podnikatelskou činnost, a rovněž nebylo zřejmé, proč by nemohl vymáhat své pohledávky za personálně propojenou společností CZ IZOLACE s. r. o. Nejvyšší správní soud poukázal také na skutečnost, že navzdory tvrzení o nemajetnosti stěžovatel hradí služby profesionální daňové kanceláře, u které nechává zpracovávat svá daňová přiznání. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele jsou neúplná, rozporná a nevěrohodná. Stěžovatel nedoložil, z čeho jsou hrazeny pravidelné výdaje a řádně nevysvětlil, proč rezignoval na vymáhání pohledávek za společností CZ IZOLACE s. r. o.

[9] Přestože stěžovatel v návrhu ze dne 5. 12. 2021 uvedl, že nastaly nové okolnosti, které významně ověřují jeho zhoršené majetkové poměry, zaslal soudu formulář, který do značné míry doslovně kopíroval obsah prvního formuláře. Svá původní tvrzení stěžovatel v reakci na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 200/2021 - 55 v určitých částech pouze rozvedl. Nově uvedl, že společnost CZ IZOLACE s. r. o. rovněž není výdělečná, což dokládá usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 - 49, kterým byla uvedena společnost v daném řízení osvobozena od placení soudních poplatků. Dále uvedl, že po CZ IZOLACE s. r. o. nelze vymáhat dlužné pohledávky z toho důvodu, že by byl ohrožen veřejný zájem na ochraně života, zdraví přírody a majetku. CZ IZOLACE s. r. o. je vlastníkem trafostanice provozované ve veřejném zájmu. V roce 2020 přitom provozovatel distribuční sítě CZ IZOLACE s. r. o. vyzval, aby poskytla součinnost ke změně parametrů elektřiny. Bude proto nutné na vlastní náklady provést značné úpravy. Na to je nutné být finančně připraven, a proto CZ IZOLACE s. r. o. spoří finanční prostředky ve fondu na opravu trafostanice. Z uvedených důvodů nemůže stěžovatel prostředky od CZ IZOLACE získat. Stěžovatel dále uvedl, že jeho obrat za rok 2020 byl v částce 15 800 Kč tvořen náhradou nákladů řízení, která mu byla přiznána rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 A 52/2015 - 65. K vkladům z bankomatu pak stěžovatel uvedl, že se jedná o vklady jednatele (a společníka) Jaroslava Špačka složené za účelem úhrady povinných odvodů. Zdůraznil, že více prostředků jednatel nemá. Podnik zálohuje z vlastních zdrojů, na které údajně vydělává např. schraňováním olova a jeho zpeněžením ve sběrně. K platbám od D. M. a D. S. uvedl, že se jedná o platby na základě smluv z let 2008 a 2009, přičemž není možné dále rozšířit podnikatelskou činnost stěžovatele. Ke službám daňové kanceláře pak uvedl, že jsou hrazeny prostřednictvím CZ IZOLACE s. r. o. v rámci úhrady pronájmu prostor ve výši 1 000 Kč. K návrhu stěžovatel přiložil mj. aktuální výpisy z účtu a daňové přiznání za rok 2020, faktury vystavené společností MIRAMO spol. s r. o. a výše uvedená rozhodnutí Městského soudu v Praze.

[10] Jak již bylo uvedeno, soudy jsou o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce v témže řízení povinny rozhodovat pouze tehdy,

obsahuje-li žádost nové, dříve neuplatněné skutečnosti, **svědčící o změně poměrů účastníka**. Je přitom na žadateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opětovné rozhodnutí o návrhu na ustanovení zástupce. Stěžovatel však žádnou takovou skutečnost, resp. změnu poměrů od minulé žádosti ani netvrdí. Pouze konkretizuje, rozšiřuje a vysvětluje svá původní tvrzení. Tvrzení stěžovatele, že po CZ IZOLACE s. r. o. není možné vymáhat pohledávky z důvodu možného ohrožení veřejného zájmu, nelze považovat za novou skutečnost, pro kterou by bylo třeba o návrhu opětovně rozhodovat. Stěžovateli nic nebránilo tato tvrzení uplatnit v první žádosti. Sám ostatně výslovně uvedl, že o potřebě úprav trafostanice byl informován již v roce 2020. Obdobné závěry platí také v případě vysvětlování situace společníka stěžovatele, jeho tvrzení o provozování společnosti díky prostředkům získaným sběrem kovového odpadu, úhrad od D. M. a D. S. a plateb služeb daňové poradkyně. Ani v jednom případě se nejedná o nové skutečnosti, ale pouze o vysvětlení původních tvrzení stěžovatele uplatněných v prvním návrhu. Nová tvrzení nic nemění na skutkovém stavu, který zde byl v době vydání usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55. Ani předložené aktuální bankovní výpisy nelze považovat za novou skutečnost. Potvrzují pouze tvrzení stěžovatele o nedostatku finančních prostředků na jeho bankovním účtu tak, jak tomu bylo i v případě usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55. Naopak z nich nikterak nevyplývá změna majetkové situace mezi první a druhou žádostí. Takřka pro všechny dokumenty předložené stěžovatelem, právě s výjimkou uvedených bankovních výpisů a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 - 49, pak platí, že jsou datovány před podáním prvního návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce, respektive přede dnem, kdy stěžovatel poprvé soudu doručil formulář. Z podstaty věci tedy nedokládají žádné nové skutečnosti svědčící o změně majetkových poměrů stěžovatele. Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 286/2021 - 49 se pak týká osvobození CZ IZOLACE s. r. o. od soudních poplatků. Nevysvětluje tedy přímo majetkovou situaci stěžovatele. Nadto z něj vyplývá, že CZ IZOLACE s. r. o. disponuje částkou 415 000 Kč na spořicímu účtu a vlastní nemovitosti značné hodnoty. S ohledem na její majetek je tedy zjevné, že stěžovatel by mohl své pohledávky za uvedenou společností uplatnit, přičemž takovému postupu se zjevně vyhýbá pouze s ohledem na personální provázanost obou společností, kvůli které případnou újmu CZ IZOLACE s. r. o. ztotožňuje s újmou vlastní. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud již v usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55, taková skutečnost nemůže být relevantní. Nelze přihlížet k tomu, že by uplatnění pohledávek společnosti CZ IZOLACE s. r. o. mohlo způsobit problémy. Nejedná se totiž o případné problémy stěžovatele. Usnesení městského soudu tedy nesvědčí o tom, že by stěžovatel nemohl uplatnit své pohledávky, ale naopak svědčí pouze o tom, že stěžovatel má pohledávky vůči bonitnímu dlužníkovi, který disponuje dostatečným majetkem, a to bez ohledu na to, jak je tento majetek vázán. To odpovídá závěrům usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55. Ani v tomto případě se tedy nejedná o nové skutečnosti svědčící o změně majetkových poměrů stěžovatele.

[11] Uvedená tvrzení stěžovatele tedy nezakládají nutnost opětovného (věcného) posouzení jeho návrhu na ustanovení zástupce (srov. výše uvedenou judikaturu).

[12] Pokud se stěžovatel svým podáním snaží doložit, že již jeho původní žádost byla důvodná, konstatuje soud, že o uvedené žádosti bylo pravomocně rozhodnuto, přičemž zákon neumožňuje napadnout uvedené rozhodnutí opravným prostředkem, o čemž byl

pokračování

stěžovatel poučen. Důvodem pro opakované rozhodnutí přitom není přesvědčení stěžovatele o nesprávnosti původního rozhodnutí. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 Afs 42/2015 - 19, či usnesení téhož soudu ze dne 1. 4. 2019, č. j. Na 34/2019, podle něhož: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nemohl zabývat výtkami žalobce vůči důvodům, pro které byly zamítnuty jeho předcházející žádosti o ustanovení zástupce. Tímto postupem by totiž soud ve své podstatě přezkoumával správnost závěrů uvedených v usnesení č. j. Na 285/2018 - 8 a č. j. Na 6/2019 - 12. Proti těmto však nejsou opravné prostředky přípustné, jak byl žalobce poučen.*“ Dále viz i výše již odkazovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2019, č. j. 6 As 201/2019 - 39: „*Opakovanou žádostí o osvobození od soudních poplatků však nelze nahradit kasační stížnost proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků, nelze v ní tedy dodatečně zpochybňovat právní hodnocení soudu, zda jsou v daném případě splněny podmínky pro osvobození.*“

[13] Z procesní opatrnosti soud dodává, že zcela setrvává na závěrech obsažených v usnesení č. j. 7 Afs 200/2021 - 55. V souladu s ním opakuje, že § 36 odst. 3 věta čtvrtá s. ř. s. umožňuje přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejmout, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. V souladu s uvedeným soud v původním řízení postupoval. Soud přitom volil méně invazivní zásah (neodnímal osvobození se zpětnou účinností). Stěžovateli zaslal formulář (který ukládá pravdivé vyplnění všech údajů) a důrazně jej upozornil na to, že formulář má pravdivě a úplně vyplnit a svá tvrzení doložit; výslovně jej pak upozornil i na to, že nelze přijmout neúplná, nepravdivá a rozporná tvrzení.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zmínit také usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, ve kterém se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval problematikou osvobození právnických osob od soudních poplatků, přičemž mj. uvedl: „*Součástí zkoumání existence dostatečných prostředků však musí být i prověření, zda právnická osoba jejich nedostatek ve skutečnosti nepředstírá. Indicií takového předstírání právě vzhledem k odlišnostem podstaty právnických osob od osob fyzických zpravidla bude dlouhodobější fungování právnické osoby bez přiměřeného formálního majetkového zázemí. Jestliže právnická osoba dlouhodoběji funguje v souladu s účelem (cílem), pro který byla založena či který je předmětem její činnosti, aniž by ovšem byla schopna takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má sama právně k dispozici, je to indicií, že ve skutečnosti ekonomické zázemí takové osoby tvoří lidé podílející se přímo či nepřímo, zjevně či skrytě na její činnosti. Takové dlouhodobé fungování tedy naznačuje, že skutečné ekonomické možnosti dané právnické osoby jsou větší než rozsah majetku, který jí (formálně) právně patří, a že ve skutečnosti netrpí nedostatkem prostředků, neboť žádná právnická osoba nemůže jako skutečně samostatná entita dlouhodobě existovat bez dostatečného majetkového zázemí pokrývajícího náklady na její činnost. Důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení. V případě, že v řízení vyjdou najevo výše uvedené indicie, je proto na právnické osobě, aby prokázala, že fakticky nedisponuje prostředky formálně vlastněnými někým jiným, zejména pak fyzickými osobami podílejícími se na její činnosti či jinými právnickými nebo fyzickými osobami, s nimiž ji pojí faktické vztahy. Jelikož nelze po nikom požadovat prokázání negativní skutečnosti, bude na právnické osobě, aby podrobně osvětlila všechny relevantní aspekty své činnosti a popsala, z čeho jsou financovány a jak vysoké faktické náklady vyžadují. I kdyby právnická osoba unesla výše popsané důkazní břemeno, bude*

*zpravidla namístež odepřít ji na základě soudního uvážení dobrodiní osvobození od soudních poplatků, bude-li model jejího fungování založený vědomě na tom, že určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí zásadně počítat, eliminuje tím, že své poměry (tedy způsob vyřizování činností a financování potřeb) nastaví tak, aby delší dobu setrvala ve stavu bez dostatečných prostředků. (...) Nutno si totiž uvědomit, že § 36 odst. 3 s. ř. s. stanoví výjimku z pravidla - soudní poplatky jsou účastníci řízení z dobrých důvodů (zejména kvůli omezení podání k soudům na ta, která jsou vskutku vážně míněna, a kvůli částečnému krytí nákladů na fungování justice) zásadně povinni platit a pouze výjimečně mají být od této povinnosti osvobozeni. Výše uvedený model fungování právnické osoby ovšem ratio uvedeného ustanovení zcela popírá, činí-li v jejím případě z výjimky pravidlo, a snaží se tedy zákonodárcem stanovené pravidlo eliminovat. Nebudou-li tedy pro výše popsaný model fungování právnické osoby existovat zvláštní legitimní důvody, nutno jej zásadně považovat za zneužití práva daného § 36 odst. 3 s. ř. s. Soud proto dobrodiní plynoucí z uvedeného ustanovení za takové situace zpravidla odepře.“*

[15] S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal důvod k opakovanému rozhodování o návrhu na ustanovení zástupce. Právě uvedené má pak za následek i nutnost odmítnutí kasační stížnosti (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 3 Ads 323/2020 - 52, ze dne 16. 12. 2020, č. j. 7 Ads 294/2020 - 33, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 1 As 359/2016 - 43, ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 216/2017 - 17, ze dne 9. 5. 2019, č. j. 2 Afs 27/2019 - 42, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Afs 144/2019 - 35). Obdobně ostatně Nejvyšší správní soud postupoval i ve věci vedené pod sp. zn. 7 Afs 199/2020, přičemž tento postup aproboval rovněž Ústavní soud v nedávném usnesení ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1069/21.

[16] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s., v řízení o kasační stížnosti [s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[17] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

[18] Stěžovatel byl řádně vyzván k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Současně byl poučen o následcích, které nastoupí v případě, že tak neučiní. Posledním dnem lhůty pro vyhovění této výzvě bylo pondělí 6. 12. 2021. Navzdory výzvě a náležitému poučení však stěžovatel splnění podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. ve stanovené lhůtě (a ani do rozhodnutí soudu) nedoložil. Ani přes výzvu tedy neodstranil nedostatek podmínek řízení o kasační stížnosti.

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

pokračování

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[21] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto usnesení, tedy že navrhovateli vrátí soudní poplatek ve výši 5 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2021

JUDr. Tomáš Foltas  
předseda senátu